A°. 1841. N°. 150.

ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Zondag*, *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag* en *Zaturdag*, is *f* 5 in de drie maanden. —

DINGSDAG 3 AUGUSTUS.

De prijs der Advertentiën is, van een tot zes regels *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Buitenlandsche berigten.

TURKIJE.

Van de Turksche grens, *16 julij.* De orde is in de aangrenzende Turksche provinciën geheel hersteld. De voortvlugtige christenen zijn meestendeels in hunne dorpen teruggekeerd, en *Jakub*-pacha gaat voort het vertrouwen van den raja door zijne humaniteit en verzoenlijkheid te verwerven. Ook in Macedonië en Albanië, over het algemeen in alle Europische pachalieks, schijnt de rust hersteld. Het Servische gouvernement is met den Russischen consul-generaal in onderhandelingen, welke de wapening der Servische troepen met wapens uit Russische fabrieken (men noemt voornamelijk die van Tula) betreffen. Er is voorloopig kwestie van eene levering van 15,000 geweren.

EGYPTE.

Alexandrië, *6 julij.* De zending van *Saïd* en *Sami*-bey naar Konstantinopel zal, zoo mogelijk, den te grooten invloed der Europische mogendheden op de besluiten van den Divan verlammen en tot het treffen van maatregelen leiden, wat in het eventuëel geval van eene verdeeling des Ottomannischen rijks te doen zij. Men ziet in het behoud der integriteit van dit ongelukkige rijk niets anders, en gevoelt daarom boven alles behoefte aan eenheid. Maar deze eenheid, zelfs wanneer zij tot stand kwame, zou nog weinig helpen, daar de hoofdkracht des rijks in het laatste jaar in Syrië gebroken is, en *Mehemed-Ali* niet slechts den glans zijner magt, maar ook al het vertrouwen bij de Turken geheel verloren heeft. Zij zien in hem een acteur, die het tooneel verlaten heeft. De Fransche dagbladen van den 8 tot den 12 junij, die van een werkelijk reeds ontworpen tractaat van verdeeling spreken, hebben (hoewel een oplettende dra de valschheid van het gerucht zal inzien) groote verwondering gewekt. *Ibrahim* was de eerste, die zijn' moed terug kreeg en terstond beval, een nieuw groot en zeer schoon hospitaal, dat aan de zeekust naast de paleizen van den pacha ligt, omver te halen en op deszelfs plaats zware versterkte batterijen op te rigten, waartoe men reeds heden handen aan het werk geslagen heeft. Bovendien zijn er koeriers aan de in Opper-Egypte staande kavalerie afgezonden om haar nader aan de kust te krijgen. De infanterie staat in Beneden-Egypte, een groot gedeelte daarvan slechts eenige uren van Alexandrië.

ITALIE.

Rome, *19 julij.* De graaf *v. Brühl* heeft gisteren bij den heiligen vader zijn eerste bezoek afgelegd, en men roemt zeer het bevredigende van deze ontvangst.

— Doctor *Mucchielli* (niet *Macchielli*.) welke voor eenigen tijd der inquisitie in handen gevallen was, bevindt zich thans bij de Kapucijners, zoo men zegt voor twee jaren, volgens anderen voor twee maanden, in ieder geval echter met de hoop spoedig zijne vrijheid weder te zullen erlangen. Natuurlijk heeft niemand met zekerheid vernomen waarin zijne overtreding bestaat.

Rome, *20 julij.* Dezen morgen werden alhier de drie personen teregtgesteld, die in het verloopen jaar op het feest van St. Petrus de vrouw van eenen horologiemaker op eene onmenschelijke wijze omgebragt hadden. De proces stukken, welke hier gewoonlijk gedrukt worden, bevatten eene groote overmaat van gruwelen die de menschen kunnen begaan. Dezelve zijn niet openbaar gemaakt, naar men zegt dewijl vroeger voor dergelijke bekendmakingen leden van aanzienlijke familiën gecompromitteerd zijn geworden. De straf-oefening was indrukwekkend. De vrouw, welke als de moeder van het meisje, gastvrij was opgenomen geweest in het huis, dat zij naderhand door den moord verwoestte, werd het eerst op het schavot gebragt. Uit wijze voorsorg had men haar gesluijerd. Het volk plagt anders schoone vrouwen van deze soort nog gaarne eens te zien. De tweede wilde eene aanspraak houden, maar kon geen woord uitbrengen. De laatste toonde de meeste verslagenheid van gemoed, hij was de oudste. Naauwelijks was de strafoefening volbragt, nog druipte de bijl der guillotine van het bloed der verbleekte hoofden, die op een paal geplaatst waren, of er ontstaat onder de verzamelde menigte eene beweging en — wie zou het gelooven? — nieuwe moorden werden er gepleegd. Verscheidene personen — het gerucht begroot het getal derzelve, natuurlijk met overdrijving, op tien — moeten op de plaats gebleven zijn. Zwaar gewond zag men velen door de straten wankelen. De ware reden van de opschudding is nog niet bekend geworden, dezelve schijnt echter door zakkenrollers veroorzaakt. Men had, iets van dien aard vreezende, allerlei maatregelen daartegen genomen, maar schijnt evenwel niet in staat te zijn geweest het onheil te verhinderen.

DUITSCHLAND.

Göttingen, *26 julij.* Volgens berigten uit het Bremensche, zou de in hechtenisneming van kapitein *Böse* in het gebied der vrije stad Bremen plaats gevonden hebben.

— De proclamatie van den 14den dezer is gisteren door de policie van huis tot huis rond gedeeld geworden. Ook op het land hebben zulke uitdeelingen plaats.

De bekendmaking van het ministerie van binnenlandsche zaken, welke iedere handeling tegen de constitutie des lands met gevangenis bedreigt, heeft groote sensatie te weeg gebragt, hoewel de koninklijke proclamatie, door verwijzing op de wet van 27 junij 1838, reeds hetzelfde gezegd had. Daar nu ook die bekendmaking weder op art. 1 en 2 dezer wet betrekking heeft, zoo is het te gewigtiger derzelver inhoud te vergelijken, als het den regtsgeleerde wegens de uitlegkunst belangrijk zijn zal en de standen van hunnen kant opmerkzaam zal maken, hoe gevaarlijk het is, algemeene beginsels op den voorgrond te stellen, waar het alleen bijzondere gevallen geldt. De beide aangehaalde artikels zeggen: »Art. 1. Wanneer door de handelwijze van een' persoon de openbare veiligheid met zulk een aanhoudend gevaar bedreigd wordt, hetwelk noch door zachtere maatregelen, noch door borgstelling voor een wettig gedrag kan worden afgewend; en als tevens de regterlijke magt niet toereikend is om den noodigen steun te verleenen, en ook als het gevaar niet misschien in eene zielsziekte van den persoon gelegen is, welke de opname in een krankzinnigen-huis noodig maakt; — zoo kan de gevangenzetting in een huis van burgerlijke verzekering van wege de lands-policie bevolen worden." Voornamelijk zijn het de volgende personen, op welke deze grondregel kan worden toegepast: » Art. 2. 1°. Diegenen, welke, wegens eene overtreding in geregtelijk onderzoek betrokken, evenwel van de klagt zijn vrijgesproken, wanneer volgens § 7 der verordening van 25 maart 1822 over het bewijs door aanklagten in criminele gevallen door de betrokken regtbank zekerheids-maatregelen voor noodig gehouden worden" enz. — Het behoeft wel naauwelijks vermeld te worden, dat, bij de beraadslagingen over deze wet, zelfs niet eene stem zich liet hooren, die aan eene toepassing herinnerde zoo als zij thans gemaakt is. (*Oberd. Zeit.*)

ENGELAND.

Londen, *28 julij.* Wij hebben wederom eene week zeer slecht weder gehad en de bezorgdheid voor den oogst wordt inderdaad gegrond. Gedurende eene maand tijds is er zoo veel regen gevallen, dat eene menigte hooi in de noordelijke provinciën nog niet is kunnen binnengehaald te worden, zoodat de oogst, die overvloedig beloofde te zullen zijn; waarschijnlijk minder in kwantiteit en kwaliteit zal wezen dan verleden jaar. Het gemis van zon heeft ook sterk geschaad aan het rijpen der verschillende graansoorten, en de groote hoeveelheid gevallen regen moet onmisbaar schade veroorzaakt hebben. Van alle kanten schrijft men, dat de graanhalmen tegen den grond nedergeslagen liggen en de korrels beginnen uit te schieten of te verrotten. Wij hopen, dat deze berigten overdreven zijn, maar moeten bekennen, dat dezelve niet ganschelijk ongegrond zijn, en, tenzij de luchtsgesteldheid snel en geheel ten goede verandere, zal de oogst zeer laat plaats hebben en veel minder opleveren dan men voor eenigen tijd met reden mogt verwachten. Zelfs in het gunstigste geval is het ten hoogste twijfelachtig, dat de tarwe een gewonen oogst zal geven, zoo wat de hoedanigheid als hoeveelheid betreft.

Londen, *30 julij.* Er zijn heden latere berigten uit New-York tot 16 dezer ontvangen. Het hooge geregtshof te Utica had den 12den beslist, dat de heer *Mac Leod* niet zoude op vrije voeten gesteld, maar zijn proces ingevolge de regelen der gewone wet voortgezet worden. Zijn verdediger is van voornemen om eene soort van revisie bij den gewonen regter voor te stellen, van waar de zaak alsdan van zelve weder voor het hooge geregtshof zal komen, zoodat de kwestie vermoedelijk niet zoo geheel spoedig zal beslist zijn. Intusschen doen de Amerikaansche dagbladen opmerken dat er de beste verstandhouding tusschen den heer *Fox* en den heer *Webster* bestaat; doch er was tot op het vertrek der jongste brieven naauwelijks tijd om te weten te komen, hoedanig de Engelsche gezant ten gevolge van het boven vermelde vonnis zou handelen.

FRANKRIJK.

Parijs, *28 julij.* Den 16den is de rust in Barcelona op het punt geweest, van op eene bedenkelijke wijze te worden gestoord; doch door de krachtdadige maatregelen der militaire overheid behouden gebleven. De bewegingspartij verlangt eene afschaffing van de koninklijke garde, of ten minste eene algeheele reorganisatie van dat corps. Een der dagbladen heeft dezen maatregel op eene zeer scherpe wijze aanbevolen, en hierop heeft een der officieren van het in Barcelona in bezetting liggende regiment den schrijver van dit blad deswege in 't aangezigt geslagen. De nationale garde heeft de partij des laatsten getrokken, en heeft eene voorbeeldige straf van den bedoelden officier gevorderd. De commanderende generaal heeft dit, naar het schijnt, niet naar genoegen beantwoord, en daarop zijn eenige lieden te hoop geloopen, die niets minder verlangden van het hoofd des officiers, op welken de partij zoo hevig gebeten was. Men heeft alarm geslagen, en de geheele nationale garde is alstoen, tot geen geringen schrik van het grootste gedeelte der bevolking, in 't geweer gekomen; doch de militaire overheid heeft tevens ook de geheele bezetting in de wapenen doen roepen, en verscheidene gewigtige punten met grofgeschut doen bezetten, en met bepaalden last, om, bij de minste oproerige beweging, zonder bedenken vuur te geven. — Ten gevolge van dit een en ander zijn beide partijen tamelijk kalm gebleven. — Men dacht, dat den volgenden dag de oneenigheid welligt op een tweegevecht zoude afloopen.

Parijs, *29 julij.* De brieven uit Algerie melden, dat de troepen thans eenige rust genieten; maar dat er reeds weder toebereidselen worden gemaakt voor den veldtogt, welke in den herfst moet worden ondernomen, en waarbij de Fransche troepen de forten van Dellys en Tenez

van welke men tot dus verre nog niet had hooren spreken, zullen moeten vermeesteren. De Arabische stroopers gunnen zich echter geene rust, en hebben bij Bouffarik verscheidene kolonisten en soldaten opgeligt, en derzelver woningen verbrand, en ook bij Coleah ettelijke personen weggeroofd. Het schijnt zeer bezwaarlijk te zijn, dergelijke strooptogten, die eene gedurige onrust bij de bevolking onderhouden, te beletten.

— Naar men verneemt, stelt *Abd-el-Kader* er grooten prijs op, om in goede verstandhouding te blijven met den bisschop van Algiers. De zendelingen van dien prelaat kunnen steeds ongehinderd heen en weder reizen, en worden nimmer door de Arabieren gemoeid, mits zij zich slechts behoorlijk doen kennen.

— De officieren, die uit de gevangenschap van *Abd-el-kader* zijn teruggekeerd, beklagen zich geenszins over de behandeling, die hun is aangedaan, en verzekeren eenstemmig, dat de emir een man is van veel meer dan gewone geestvermogens.

— Uit goede bron kunnen wij verzekeren, dat men alhier nog steeds hoop voedt op de mogelijkheid eener echtverbindtenis tusschen den prins *de Joinville* en eene jonge prinses uit het huis *van Oranje*, ofschoon van andere zijde dergelijke geruchten worden tegengesproken. Dat de heer *Thiers* gedurende zijn oponthoud in Holland deswege eenige ruggespraak heeft gevoerd, lijdt geen twijfel; zoo ook mag men als zeker vaststellen, dat de prins *de Joinville*, met zijne reis naar Holland, het doel had, om zich persoonlijk bekend te maken. Het openlijk aangeduide doel om de belangrijke Hollandsche scheepsbouwwerven en andere maritieme merkwaardigheden in oogenschouw te nemen, zal dus wel slechts een bloot voorwendsel zijn geweest.

— Een brief, welken de maarschalk *Soult* aan den generaal de *St. Michel*, kommandant der militaire divisie in Toulouse, geschreven heeft, was dezer dagen het voorwerp der algemeene gesprekken. De heer *Soult* heeft van dezen brief aan al zijne ambtgenooten een afschrift gezonden, op wie de inhoud en de geestkracht der uitdrukking een' grooten indruk moeten gemaakt hebben. In dit opzigt haalt men inzonderheid drie zinsneden aan, die voldoende zijn om tot het overige te besluiten. In de eerste zegt de maarschalk: »Gedurende mijne lange militaire loopbaan, generaal, is mij nimmer zulk een smaad (*affront*) wedervaren; ik heb veldslagen verloren, maar ik heb ze geleverd. Gij hebt den uwen verloren, zonder ook slechts een enkel gevecht te wagen.” De tweede plaats luidt aldus: »Gij duidt mij een regement aan, hetwelk gij in de kazerne hebt gesloten, omdat het te zeer verbolgen op het volk geweest is, en er te beslissend op ingedrongen zoude zijn. Ik beveel u, uit de kern van dat regement eene eerewacht te kiezen en deze voor de deur van het hôtel des nieuwen prefects te posteren.” Voorts sluit de brief met het volgende: »Vroeger heb ik steeds voordelig over u aan den koning berigt; het doet mij echter thans leed; want, generaal, gij zijt een slecht soldaat (*un mauvais soldat.*)

Parijs, *30 juli.* Het elfde verjaringsfeest der revolutie van 1830 is te Parijs met de grootste kalmte afgeloopen. Van alle publieke vermakelijkheden van den 29sten, cocagnemasten, steekspelen, speelvaarten, enz., enz., valt ook niet veel te zeggen; het waren de herhalingen van vroegere jaren. De vuurwerken hadden ook niet veel dat hen van die van vroegere jaren onderscheidde. Een gedeelte van sommige der vuurwerken is niet in brand gegaan en de overige hebben weinig effekt gedaan.

Maar hetgeen men nog niet gezien had, was de prachtvolle wijze, op welke de Champs-Élysées waren geïllumineerd; guirlandes van gekleurde glazen en geïllumineerde medaillons vormden twee onmetelijk groote ligt-cordons, die het gezigt verblinden. Deze illuminatie was de volkomene weder-opvoering van die, welke heeft plaats gegrepen bij het huwelijk van *Maria-Louisa* met *Napoleon.*

— Heden vertrekt het hof naar het kasteel van En om daar veertien dagen te blijven. De koning en de koningin der Belgen worden daar binnen weinige dagen verwacht, althans wanneer de gezondheid van den hertog *van Braband* de koningin vergunt de reis te ondernemen.

— Men verzekert, dat de ex-regentes van Spanje sints kort de onderhandelingen heeft hervat, die reeds tijdens het verblijf van don *Carlos* in Spanje waren begonnen, ter tot stand brenging van een huwelijk tusschen den prins der *Asturiën*, oudsten zoon van den pretendent, en de koningin *Isabella II.* In dat geval zou don *Carlos* afstand doen van zijne aanspraak op den troon ten behoeve van zijnen zoon. Het kleine hof te Bourges schijnt niet ongeneigd om tot deze schikking toe te treden, doch zulk eene alliancie zoude niet kunnen plaats hebben zonder de ondersteuning van het Fransche gouvernement, en het kabinet der Tuileriën schijnt in geenen deele lust te gevoelen om zich openlijk met deze zaak te bemoeijen.

Inmiddels schijnt *Maria Christina* bij het hof der Tuileriën in hooge gunst te staan. Men heeft opgemerkt, dat zij gisteren avond, gedurende het concert, op het balkon van het paleis was gezeten tusschen den koning en de koningin, en dat de gansche koninklijke familie haar de meeste oplettendheid betoonde.

BELGIE.

Brussel, *29 juli.* Men verzekert vrij algemeen, dat de wetgevende vergadering eerlang bijeen zal worden geroepen, en dat reeds in de ministeriële bureaux wordt gearbeid aan de voor te dragen verordeningen. Het is nog twijfelachtig, of men met het bekende voorstel, om aan de katholieke universiteit burgerlijke regten toe te kennen, op nieuw voor den dag zal komen; en velen beweren, dat de partij der geestelijkheid eerst naauwkeurig zal onderzoeken, hoedanig de denkwijze zal wezen van de meerderheid der Kamer, alvorens zich aan eenen maatregel te wagen, welke, in elk geval, eenen heftigen tegenstand zal verwekken. — De openbare mededinging van de leerlingen der door den staat bezoldigde scholen van middelbaar onderwijs, is thans begonnen. Naar men verneemt, is de uitslag niet bevredigend, en laat dit gedeelte van het onderwijs, vooral in de hoofdstad, veel te wenschen over.

— Dezer dagen houden de Belgische prelaten menigvuldige bijeenkomsten, en wel, volgens het algemeen gerucht, betreffende de aangelegenheden der katholieke universiteit. Voorloopig wil men weten, dat de studerende jeugd aldaar onder een veel scherpere tucht zal worden gesteld, en dat de jongeren niet meer afzonderlijk maar vereenigd in pedagogiën zullen moeten wonen.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, *31 juli.* Z. M. de koning is in den afgeloopen nacht, uit Amsterdam, van hoogstdeszelfs togt naar Vriesland en Groningen, in deze residentie teruggekeerd.

's Gravenhage, *1 aug.* H. M. de koningin en H. K. H. prinses *Sophia* zijn gisteren middag omstreeks vijf ure, laatstelijk uit Amsterdam, in deze residentie aangekomen.

HH. KK. HH. de prins en prinses *van Oranje* zijn eergisteren en gisteren, van de badplaats Ems, in deze residentie aangekomen.

— Bij Zr. Ms. besluit van 16 juli, is het krankzinnigen gesticht te Deventer verklaard te behooren tot de geneeskundige gestichten, bij de wet van 29 mei 1841 bedoeld.

Groningen, *29 juli.* Heden morgen ten elf ure hebben HH. MM. en verdere leden van het koninklijke gezin onze stad wederom verlaten, om over Leeuwarden naar de residentie terug te keeren, vergezeld door de beide alhier opgerigte eerewachten, welke het koninklijke gezin tot aan Buitenpost zullen begeleiden.

Aan de kommandanten dezer twee eerewachten, jhr. mr. *J. Hora Sikkama van de Harkstede* en de heer *B. Verver* zijn door Z. M., tot een vereerend aandenken, twee uitstekend fraaije diamanten ringen geschonken.

Bij het verlaten der grensscheiding dezer stad, werd door Z. M. aan de stedelijke kommissie, welke HH. MM. tot zoo ver uitgeleide hadden gedaan, hoogstdeszelfs bijzondere tevredenheid betuigd over de hartelijke en welmeenende ontvangst, welke HH. MM. alhier hadden genoten; terwijl hierdoor dan ook voldoende worden wederlegd de lasterachtige geruchten, welke zoo ruimschoots door kwaadwilligen zijn verspreid, omtrent den slechten geest, welke in deze stad en provincie zou heerschen.

— Behalve de gisteren opgenoemde heeren, zijn nog door Z. M. tot ridders der orde van de Nederlandschen Leeuw benoemd, onder anderen, de heeren *Star Busman*, president der arrondissements-regtbank; de professoren *Nienhuis*, *Lulofs* en *van Limburg Brouwer.*

Leeuwarden, *29 juli.* Heden in den vroegen morgen zijn de heeren staatsraad gouverneur en provinciale kommandant, benevens de eerewacht, van hier vertrokken om de vorstelijke familie, van Groningen herwaarts zullende terugkeeren, aan de grenzen te verbeiden. Te half een ure kwamen HH. MM. en KK. HH. met Hoogstderzelver gevolg te Stroobos aan, en vervolgden de reis tot aan Buitenpost, alwaar op het buitengoed van den grietman van Achtkarspelen, jonkheer *de Blocq van Haersma de With*, eenigen tijd werd verpoosd en van het aangebodene collation gebruik gemaakt. Te vier uren in den namiddag kwam de koninklijke stoet in deze residentie aan; zijnde het weder den ganschen dag allerongunstigst geweest. Heden middag is er diné ten hove, en naar men verneemt, zijn HH. MM. voornemens morgen over het Bildt naar Harlingen te vertrekken, ten einde deze provincie te verlaten en met de stoomboot *Friso* de zeereis aan te nemen.

Arnhem, *2 aug.* Er is verzocht het volgende berigt te plaatsen:

»Het overlijden van *G. Overman*, binnenvader in het burger weeshuis alhier, wordt als een groot verlies voor dat gesticht betreurd. Men koestert den wensch, dat heeren regenten in de gelegenheid zullen kunnen gesteld worden dezer vacature, in het belang der in dat gesticht opgenomen weezen, door de aanstelling van eenen geschikten ingezeten dezer stad, te vervullen.”

Mengelwerk.

De aristocratie van den geest.

(*Ingezonden.*)

Het is eene edele dwaling, zoo men wil, maar eene dwaling is het, te gelooven aan de mogelijkheid eener volkomene gelijkheid onder de menschen. Het is de droom eener gouden eeuw, de alchimie der maatschappij, strekkende om de grofste metalen te verheffen tot den aard van het kostbaarste. Behoorde het tot de plannen der Voorzienigheid, dat wij allen gelijk zouden zijn, zij zou niet zoo veel physieke en morele ongelijkheden tusschen de menschen hebben geschapen. Poog, zoo gij kunt, het verschil van rang nog meer te vernietigen, verdelg de aristocratie van geboorte en bezitting, — nog blijft er eene derde aristocratie over, en op deze stuiten al uwe slagen af. Deze is onafhankelijk van maatschappelijke overeenkomsten en vooroordeelen; deze heeft altijd bestaan en zal altijd blijven, — het is de aristocratie des verstands.

Een groot karakter-schetser wees met veel vernuft het onderscheid aan tusschen den man van geest en den dwaas. Maar wat die schrijver ook zegge, de dwaas draagt niet altoos op het voorhoofd het onuitwischbaar kenmerk der dwaasheid; wanneer hij door opvoeding beschaafd is, moet men al een zeer behendig physionomist zijn om hem te herkennen aan zijn voorkomen, aan zijne houding, aan zijne wijze van zitten, van zijn' hoed te dragen en zijne das aan te doen. De dwaas aapt menigmaal de manieren en het voorkomen van den man van geest zoo juist na, dat men er zich in bedriegt, mits bij zich getrooste te zwijgen; een woord uit zijnen mond, een regel uit zijne pen is voldoende om hem te verraden.

Ware het niet vernederend voor de menschelijke waardigheid, ik zou den dwaas volgenderwijze omschrijven. De mensch die spreekt, gelijk de beesten zouden spreken.

Menig begrijpelijk dier, waaraan slechts de spraak ontbreekt, en hetwelk, kon het spreken, minder dwaasheden zeggen zou dan de dwaas.

Het doet mij zeer leed voor onze waardigheid, maar er bestaan waarlijk eene menigte individus van ons ras, wier materiële bolster zoo dik is, dat het veel moeite kost eene onsterfelijke ziel onder die grove korst te vermoeden. Van alle versleten argumenten der materialistische filosofie, heeft dit alleen stand gehouden, en, het zij zonder eenige ironie gezegd, ik zou oneindigen dank weten aan den opregten dialecticus, die den bedroevenden twijfel wilde verdrijven, welken die overweging bij mij levendig houdt.

Men heeft gezegd dat de dwazen de wereld regeren; het is eene dwaling: de dwaas is geheel passief van nature; hoe zou men hem dus de impulsie kunnen wijten die aan de menschelijke zaken gegeven wordt? Het verstand alleen is actief, alleen beweging gaat daarvan uit; in het maatschappelijk, zoo wel al in het physisch verband, is het waarheid: *mens agitat molem.* In eene maatschappij waar dwazen zich aan het roer mogten bevinden, zou niet worden geregeerd.

Er bestaan onderscheidene punten van overeenkomst tusschen de aristocratie van verstand en de aristocratie van geboorte, en zij verdragen elkander vrij wel, terwijl geene van haar de aristocratie van bezitting verdraagt, die harer zijde de anderen niet kan verdragen. De man van bijzondere verstandsvermogens koestert voor den dagelijkschen mensch dezelfde minachting als de edelman voor den vileïn: maar dit gevoel vloeit bij den eersten voort uit eene wezenlijke meerderheid, terwijl het bij den edelman slechts vooroordeel is. Hun perkement, hoe oud ook, zal nooit maken dat een man, die het in den zak heeft, wezenlijk verschille van dengene die het niet bezit. De man van bijzonder verstandsvermogen verschilt, hoedanig ook de uiterlijkheden zijn, physiologisch zoo wel als moreel van den dagelijkschen mensch.

De kundigste geneesheeren beseffen dit verschil zoo wel, dat zij eene afzonderlijk geneeskunst voor deze

twee soorten van menschen erkennen. Het voortreffelijk werk: *Physiologie et hygiène des hommes livrés aux travaux de l'esprit*, levert, al ware het slechts door zijn titel alleen, het bewijs van de gegrondheid mijner aanmerking. De intellectuële man is begaafd — welligt zou men met meer juistheid zeggen *bedroefd* — meer met teederer en gevoeliger organisatie dan de materiële man, want daar zijne aandoeningen, of, zoo men wil, zijne denkbeelden oneindig levendiger en menigvuldiger zijn, moeten zijne organen er wijzigingen door ondergaan die zich niet in denzelfden graad voordoen kunnen bij den man die minder levendig denkt en gevoelt. Het is, van den eersten sprekende, dat JEAN JACQUES ROUSSEAU zeide, dat het lemmer de schede slijt. Welk verschil ook tusschen die twee menschen, alleen wat hunne voeding aangaat.

Verwisselde men het glas water en suiker van den eenen met de schuimende kruik van den anderen, men zou ze beide onmisbaar dooden.

In een zedelijk opzigt is het verschil zoo scherp, dat men zonder overdrijving kan beweren dat die twee soorten van menschen elkander niet begrijpen en dezelfde taal niet spreken.

En daar nu de zedelijke wereld geene perken heeft, terwijl de kring der tastbare dingen bepaald is, zoo is het blijkbaar dat de sfeer van den intellectuëlen mensch oneindig uitgebreider is dan die van den vulgairen mensch. De loop der denkbeelden van dezen laatste wordt steeds weerhouden door een metalen muur: de trotsche vlugt van den eersten kent geene materiële hindernissen; hij verplaatst zich van de eene wereld in de andere. Zullen deze twee wezens elkander ontmoeten en begrijpen, zoo moet de eene afstijgen van de ontoegankelijke hoogten waar hij gewoonlijk verkeert; zoo moet hij, neergedaald in de valei waar de materiële mensch vegeteert, zich geweld aandoen om zich de taal zijner kindschheid te herinneren, welke hij begint te vergeten en welke de ander uitsluitend spreekt.

De pogingen die zij dan aanwenden om elkander te verstaan zijn even pijnlijk voor den eenen als voor den anderen; en het is om zich die moeite, dikwijls nog vergeefsche moeite, te besparen, dat zij verkiezen ieder in zijn antipode te blijven. In dien zin zeide ik, dat de castegeest even sterk is bij de aristocratie van verstandsvermogens als bij de aristocratie van adeldom. Zet men deze vergelijking voort, zoo zal men bevinden dat dezelfde belagchelijkheid den dwaas ten deel valt die voor een geestig man wil doorgaan, als den roturier die rang nemen wil onder de edellieden: beide worden meer dan koel onthaald zoo wel bij de klasse waar zij zich in willen dringen, als bij die waaruit zij getreden zijn.

Overigens heeft de aristocratie van den geest ook hare hierarchie. De rijksbaronnen, de groote heeren des talents bekleeden de hoogste trappen; het dagelijksch verstand des volks ziet men op den laagsten trap. Een boer die dat verstand bezit, is beter dan een dwaas voorzien met een parkement; want geest en verstand zijn volstrekt persoonlijke titels, die men niet koopt noch erft. Ziedaar het onderscheid! .. Het is een voorregt dat de aristocratie van den geest te regt op hare beide mededingsters doet gelden, op de aristocratie der geboorte en die van het geld. Welke wapens, welke grafelijke kroon is schitterend genoeg om het merk uit te wisschen hetwelk op het voorhoofd van menig groot heer gedrukt wordt door de vernederende benaming van *nulliteit?* De os en de ezel kunnen ploegen en lasten dragen, zij zijn ergens nut en goed, — het zijn geen nulliteiten.

Intusschen, als ik van geest spreek, bedoel ik geenszins dien oppervlakkigen geest, dat klatergoud van den geest, welken de Franschen *l'esprit du calembourg* noemen, den geest dergenen die geen geest hebben. De ware geest ontwikkelt zich door overdenking en studie; die geest is het, waarvan de ouden zeiden dat hij den mensch tot den rang der goden verheft.

Ons tijdperk is bestempeld geworden met den schitterenden naam van eeuw der verlichting. Het is waar dat de verlichting zeer verspreid is in de laatste tijden; maar bij de verspreiding is dikwerf veel kracht verloren.

Overigens verwarre men kennis niet met geleerdheid. Menige geleerde is, op de keper beschouwd, slechts een zot. De geleerde dwazen — en hun getal is veel aanmerkelijker dan men wel gelooft — zijn de lastdieren der wetenschap. Hun de zware lasten, hun de woeste gronden te ontginnen, hun het harde werk der droogmaking van de moerassen der onkunde. Maar op de landen welke zij hebben beploegd, zijn zij het niet die oogsten. De luisterrijke voortbrengselen des velds, nijverig door de wetenschap bebouwd, behooren aan de aristocratie van den geest; deze heeft er het volle en geheele genot van.

F. L.

Het vergeet-mij-nietje.

In het jaar 1809 diende in het 12de regement van linie, hetwelk toenmaals te Staatsburg in bezetting lag, een serjant, PIERRE PITOIS genaamd, die uit het half wilde, half beschaafde gedeelte van Bourgondië, onder den naam van Morvan bekend, afkomstig was en die door zijn kameraden PIERRE de ijzervreter genoemd werd. Hij was een braaf soldaat, in de volle beteekenis des woords, en, gelijk men bij het regiment zeide, taai als het taaiste leder. Altijd de eerste en de laatste in het vuur, ging hij voor iemand door, die slechts van twee dingen in de wereld hield, — van den kruiddamp en het fluiten der kogels. Zij, die hem op het slagveld gezien hadden, als hij zich met fonkelende oogen, stijf vooruit stekenden knevel en snuivenden neus midden in het gedrang wierp, plagten te zeggen, dat een gevecht voor den ijzervreter slechts een bal was.

Op een' zekeren dag nu viel het onzen vriend PIERRE in, eenen brief aan zijnen overste te schrijven, waarin hij om verlof verzocht ten einde zijne zeer zieke moeder te kunnen oppassen. Hij voegde er bij, dat zijn vader acht en zeventig jaar oud en verlamd was, en bij gevolg de oude arme vrouw niet helpen kon. Ook beloofde hij, terstond na de herstelling zijner moeder terug te zullen keeren.

De overste gaf ten antwoord, dat het regiment ieder oogenblik bevel tot oprukken te wachten had, en dat er dus geen verlof, al ware het slechts voor weinig dagen, kon gegeven worden.

PIERRE PITOIS verzette zich hiertegen niet.

Veertien dagen later ontving de overste eenen tweeden brief.

PIERRE meldde den overste daarin, dat zijne moeder gestorven was en de droefheid, dat zij haren zoon niet had kunnen zien, mede in het graf genomen had; als eene goede en teedere moeder had zij geweenscht hem haren zegen na te laten. PIERRE verzocht toen nogmaals verlof voor eene maand. Hij schreef, dat hij de reden daarvoor niet kon opgeven, daar dezelve een familiegeheim betrof.... Hij verzocht evenwel den overste dringend, hem deze gunst niet te weigeren.

Deze tweede brief had even weinig gevolg als de eerste. Intusschen gaf de kapitein van den armen soldaat hem het antwoord mondeling. PIERRE, zeide hij hem, de overste heeft uwen brief ontvangen. Het doet hem leed, dat uwe oude moeder gestorven is, maar hij kan u het verlof dat gij vraagt niet geven, omdat het regiment morgen van Staatsburg oprukt.

— Zoo, rukt het regiment morgen van Staatsburg op? En waar gaat het heen, als ik vragen mag!

— Naar Oostenrijk. Wij willen Weenen bezoeken, brave PITOIS. Wij zullen ons met de Oostenrijkers meten.. Daar zult gij een woordje mee spreken, mijn dappere jongen.

PIERRE PITOIS gaf geen antwoord; hij scheen in diep gepeins verzonken. De kapitein nam hem bij de hand, schudde hem die krachtig en zeide hem: maar wat schort er toch aan..... zijt gij heden doof? Ik zeg u, dat gij binnen acht dagen met de Oostenrijkers vechten zult en gij bedankt mij niet eens voor die goede tijding? Gij schijnt mij zelfs niet eens verstaan te hebben?

— Maar, heer kapitein, ik heb u volkomen verstaan, en dank u wel voor het nieuws; het verheugt mij zeer dit te vernemen.

— Nu, dat geloof ik dan ook wel.

— Er is dus volstrekt geene mogelijkheid, heer kapitein, verlof te bekomen?

— Zijt gij dol? Verlof?..... kort voor de oprukking naar het veld!

— Daaraan heb ik niet gedacht... Wij moeten in 't veld..... 't Is waar ook, in zulk een oogenblik wordt er geen verlof gegeven.

— Het wordt immers ook niet gevorderd!

— Gij hebt gelijk... Het wordt ook niet gevorderd.... Dat zou het voorkomen hebben, alsof men den moed verloren had.... Ook wil ik nu geen verlof meer.... Ik zal wel zonder verlof klaar komen.

— Dat is ook het beste, wat gij doen kunt.

Den volgenden dag rukte het 12de infanterie-regiment van linie Duitschland in.

Den volgenden dag was PIERRE de ijzervreter gedeserteerd.

Drie maanden later, toen het 12de infanterie-regiment, nadat het op de slagvelden van Wagram veel roem had ingeoogst, zijnen zege-togt in Straatsburg hield, werd PIERRE PITOIS door eene brigade gend'armes smadelijk naar zijn corps teruggebragt.

Spoedig daarna werd de krijgsraad belegd. PIERRE PITOIS wordt aangeklaagd, gedeserteerd te zijn op het oogenblik dat het regiment gereed stond den vijand te gemoet te gaan.

Het krijgsgerigt leverde een merkwaardig schouwspel op.

Aan den eenen kant de aanklager, welke zeide: »PIERRE PITOIS, gij, een der dapperste soldaten van het leger, op wiens borst de ster van het legioen van eer prijkt, die nooit eene straf, noch ooit een woord van berisping van zijne superieuren verdiend hebt, — gij zoudt niet over u hebben kunnen verkrijgen, uw regiment te verlaten — het te verlaten bijna op den avond voor den slag — als u niet eene gewigtige reden daartoe verleid had. De krijgsraad verlangt deze reden te weten, om u, zoo ook niet vrij te spreken — want dit mag en kan dezelve niet — toch ten minste der welwillendheid des keizers te kunnen aanbevelen.” — Aan den anderen kant de aangeklaagde, die niets tot antwoord gaf, dan: »Ik ben zonder bijzondere beweegreden gedeserteerd, ik heb er echter geen berouw over. En stond de zaak nogmaals op denzelfden voet, ik zou even zoo handelen als ik gedaan heb. Ik heb den dood verdiend. Veroordeel mij.” — Vervolgens de getuigen, welke verklaarden: »PIERRE PITOIS is gedeserteerd, wij weten het, maar het gaat ons verstand te boven:” en nog anderen: »PIERRE PITOIS is waanzinnig; eenen waanzinnige kan de krijgsraad niet veroordeelen. Hij moet niet ter dood veroordeeld maar naar een krankzinnigen-huis gezonden worden.”

Het scheelde weinig of men had dit middel aangegrepen, want er was niemand in den krijgsraad, die niet de desertie van PIERRE PITOIS, den ijzervreter, onder de zonderbaarheden telde, welke, buiten het bereik der menschelijke mogelijkheid liggende, door niemand begrepen worden en die echter ieder moet toegeven. De aangeklaagde toonde zich evenwel zoo duidelijk, zoo logisch in zijn verlangen naar de uitspraak van het doodvonnis, hij bekende zijne misdaad met eene zoo onverschrokkene openhartigheid, herhaalde zoo dikwijls dat het hem niet berouwde, de vastheid, die hij aan den dag legde, had zoo veel van overmoedige trotschheid, dat men op geene wijze in staat was tot genade zijne toevlugt te nemen. De doodstraf werd derhalve over hem uitgesproken.

Toen hem het vonnis voorgelezen werd, verried hij niet de allerminste aandoening. Men drong sterk bij hem aan dat hij om gratie zou verzoeken; maar te vergeefs.

Daar ieder giste, dat de zaak zijnen grond had in het een of ander zonderbare geheim, zoo werd er besloten, de voltrekking van het vonnis uit te stellen.

De veroordeelde werd naar de militaire gevangenis gebragt en hem aangezegd, dat hem, uit zeer bijzondere gunst, twee en zeventig uren tijd zouden gegeven worden, in welke hij om gratie zou kunnen verzoeken; hij haalde de schouders op en zweeg.

Midden in den nacht, die den voor de teregtstelling bestemden dag voorafging, werd de deur der gevangenis, in welke PIERRE PITOIS zich bevond, zachtjes opengemaakt en een onder-officier der jonge garde trad binnen, ging naar het veldbed toe, waarop de veroordeelde rustte, beschouwde hem eene poos zwijgend en wekte hem toen. PIERRE PITOIS opende de oogen, zag om zich heen en zeide: »Ha! het uur is alzoo gekomen?... Eindelijk?..”

— Neen, PIERRE, hernam de onder-officier, nog is de tijd niet daar, maar het uur zal spoedig slaan....

— Wat verlangt gij dan van mij?

— PIERRE, gij kent mij niet, ik u echter wel. Ik heb u bij Austerlitz gezien en daar hebt gij u dapper gedragen. Van dien dag af aan, PIERRE, heb ik levendige en opregte achting voor u opgevat. Toen ik gisteren in Straatsburg kwam, hoorde ik van uwe misdaad en uwe veroordeeling. De cipier is aan mij verwant en zoo heb ik van hem de vergunning gekregen met u te mogen spreken. PIERRE, wie den dood te gemoet gaat, verlangt in den regel naar eenen vriend, dien hij zijn hart kan openleggen en de vervulling van den een of anderen geheiligden pligt kan opdragen... Als gij wilt, PIERRE, zal ik zulk een vriend voor u zijn...

— Ik dank u, kameraad, hervatte PIERRE kort af.

— Hebt gij mij niets te zeggen?

— Niets.

— Wat! Geen vaarwel voor uwe geliefde, uwe zuster?

— Eene geliefde?... Eene zuster?.... die heb ik nooit gehad.

— Voor uwen vader?

— Eenen vader heb ik niet meer, hij is voor twee maanden in mijn armen gestorven.

— Voor uwe moeder?

— Voor mijne moeder?... zeide PIERRE op eenen

schielijk geheel veranderden toon, voor mijne moeder! Ach! kameraad, spreek dien naam niet uit, want dien naam heb ik nooit gehoord, ik heb denzelven nooit in mij zelven uitgesproken, zonder als een kind aangedaan te worden. En als ik in het tegenwoordige oogenblik van haar spreken wilde, zoo zou het voorkomen, als...

— Nu?

— Als moest ik weenen... En weenen mag een man niet! » Weenen!" ging hij met eene hevig bewogene stem voort, weenen, thans, nu ik nog naauwelijks een paar uren te leven heb, ha! dat zou van weinig moed getuigen!

— Gij oordeelt te streng, kameraad. Ik geloof, God zij dank, evenveel moed te bezitten, als een ander, en toch zou ik bij het herdenken aan mijne moeder mij mijne tranen niet schamen.....

— Spreekt gij waarheid? vroeg PIERRE en vatte den onder-officier levendig bij de hand. Gij zijt soldaat en gij zoudt niet schaamrood worden, als gij weendet?

— Bij de gedachte aan mijne moeder?.... zeker niet; zij is eene voortreffelijke vrouw, zij bemint mij teeder en ik bemin haar weder van ganscher harte.

— Zij bemint u? gij bemint haar?.... O, dan wil ik u alles zeggen; mijn hart is vol, het moet overloopen, en hoe zonderling u ook het gevoel, dat mij bezielt, moge voorkomen, zoo zult gij daarom toch niet met mij spotten, hiervan ben ik verzekerd. Hoor mij dan nu, want wat gij daar zeidet is wel waar, men gevoelt zich gelukkig, als men in de uredes doods een hart vindt, waarin men het zijne kan overstorten; gij wilt mij immers aanhooren? gij zult toch niet met mij spotten?

— Ik hoor, PIERRE..... Hij die voor den dood bestemd is moet geene andere gevoelens dan die van medelijden en deelneming opwekken.

— Nu, zoo moet ik u zeggen, dat ik, van mijne geboorte af aan, slechts één wezen bemind heb, mijne moeder!.... Die heb ik echter bemind, zoo als gewone menschen niet weten te beminnen, met al mijne krachten en met geheel mijn hart. Reeds als een klein kind las ik hare gedachten in hare oogen, even als zij mijne gedachten in de mijne. Ik ried wat zij verlangde, zij kende al mijne wenschen. In mijn hart was zij mijn ik; mijn beeld leefde slechts in het hare. Noch geliefde noch vriendin heb ik ooit gehad, en ook vrienden heb ik nooit bezeten. Mijne moeder was mijn alles. Toen ik nu voor de krijgsdienst opgeroepen werd en ik vernam dat ik haar zou moeten verlaten, maakte de vertwijfeling zich van mij meester, en ik verklaarde dat men zelfs met geweld mij niet levend van de zijde mijner moeder zou wegrukken. Met een enig woord veranderde zij, die eene hooghartige en moedige vrouw was, al mijne besluiten: » PIERRE, gij moet voort," zeide zij mij, » ik wil het." Toen knielde ik voor haar neder en zeide: » Moeder ik ga." — » PIERRE," hervatte zij hierop, »gij zijt een goede zoon en ik dank God daarvoor; maar de pligten des zoons zijn niet de eenigen, die de man te vervullen heeft. Ieder burger is zijn leven aan het vaderland verschuldigd; het roept u op, gehoorzaam! gij moet soldaat worden. Van dit oogenblik af aan, behoort uw leven niet meer aan u zelven, maar aan het vaderland. Vordert deszelfs belang dat gij het opoffert, zoo wees daartoe bereid. Is het Gods wil, dat gij vóór mij zult sterven, dan zullen al mijne tranen voor u vloeijen, maar ik zal zeggen: De Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen, zijn naam zij geloofd! Daarom maak u gereed om te vertrekken, en als gij mij lief hebt, zoo doe uwen pligt!" Deze woorden der heilige heb ik mij wel ingegeprent. »Doe uw' pligt!" heeft zij gezegd; de pligt van den soldaat nu bestaat daarin, altijd en overal te gehoorzamen; en gehoorzaamd heb ik altijd en overal. Dezelve bestaat ook daarin, dat hij alle gevaren zonder bedenking of overweging trotseert; en alle gevaren heb ik getrotseerd, en niet bedacht noch overwogen. Wie mij zoo den kogels te gemoet snellen zag, plagt wel te zeggen: » Dat is een dapper man!" Met meer grond had hij kunnen zeggen: »Dat is een man, die zijne moeder opregt bemint. Eens ontving ik eenen brief, die mij meldde, dat de dierbare, arme vrouw ziek was! Ik wenschte haar te zien. Ik verzocht om verlof, verkreeg het echter niet. Ik dacht aan hare laatste woorden: » Als gij mij lief hebt, zoo doe uw' pligt!" Ik onderwierp mij dus. Kort daarna vernam ik, dat zij gestorven was...... Hierover geraakte ik buiten mij zelven. Tot elken prijs, alles trotserende, wilde ik naar huis keeren. Waaruit vloeide echter deze vurige, deze alles beheerschende wensch voort, om de plaats te zien waar mijne moeder gestorven was? Dit wil ik u thans bekennen; en daar gij zelf eene moeder hebt, haar bemint en van haar bemind wordt, zoo zult gij mij verstaan, ...

Wij boeren in Morvan zijn eenvoudige, ligtgeloovige menschen; ons ontbreekt het onderwijs en de kennis der stedelingen; in plaats daarvan hebben wij een zeker geloof, dat de stedelingen bijgeloof noemen. Wat doet er evenwel het woord toe? Bijgeloof of geloof, wij hebben het eenmaal, en die ons dat uit de ziel wilde rooven, zou wel zeer knap moeten zijn. En dusdanig geloof, waaraan wij het meeste hechten, bestaat hierin, dat de eerste op eenen grafheuvel ontkiemende bloem de kracht bezit, dat hij, die dezelve plukt, zeker zijn kan den doode nooit te zullen vergeten, noch van hem ooit vergeten te worden. Een heerlijk, verrukkend geloof! Met hetzelve in het hart, heeft de dood niets schrikkelijks meer, want de dood zonder vergetelheid is niets dan eene zachte sluimering, dan de rust na lange inspanning.....

Deze bloem heb ik op het graf mijner moeder willen zien ontspruiten; ik heb die willen plukken..... Na eenen bezwaarlijken marsch van tien dagen kwam ik bij het graf mijner moeder aan. De aarde op hetzelve scheen nog versch te zijn; geene bloem had zich nog vertoond. Ik wacht. Zes weken verloopen; daar zie ik eindelijk, als de eerste zonnestralen van eenen schoonen dag doorbreken, een hemelsblaauw bloempje opengaan. Het was een van die, welke de stedelingen myosotis, wij landlieden, vergeet-mij-nietje noemen. Toen ik dezelve plukte, stortte ik tranen van vreugde, want ik verbeeldde mij, dat het bloempje de ziel mijner moeder was, alsof zij mijne tegenwoordigheid bemerkt had en onder de gedaante eener bloem ware nedergedaald om zich met mij te hereenigen.

Niets hield mij nu langer aan die plaats op, want mijn vader was mijne moeder spoedig in het graf gevolgd, en wat kon mij thans nog ontbreken, nu ik die kostbare bloem bezat? Ik herinnerde mij de vermaning mijner moeder: » Doe uw' pligt!" Ik zocht de gendarmen op en zeide hun: »Ik ben gedeserteerd, neemt mij gevangen!"

Thans daar ik sterven moet en, zoo als gij mij verzekerd hebt, in u eenen vriend bezit, sterf ik zonder treuren, want gij zult mij zeker de dienst bewijzen, die ik van u verzoek. De bloem, die ik op het graf mijner moeder met gevaar van mijn leven geplukt heb, draag ik in een zakje op mijn hart. Beloof mij, te zullen zorgen dat men die niet van mijn ligchaam scheidt. Zij is de band, die mij aan mijne moeder verbindt; en moest ik vreezen dat deze band verbroken zal worden, zoo zou ik moedeloos sterven. Zeg, belooft gij mij, wat ik wensch?

— Ja, ik beloof het u.

— O, geef mij dan uwe hand, dat ik dezelve aan mijn hart drukke! Gij zijt zoo goed jegens mij! ik bemin u, en wanneer God door de kracht zijner almagt mij het leven wedergave, zou ik het voor u in de waagschaal stellen.

De beide vrienden scheidden.

Toen PIERRE den volgenden dag op de strafplaats aangekomen en het doodvonnis reeds afgelezen was, liet zich plotseling een dof gemompel en toen een luide kreet in de rijen der soldaten vernemen. »De keizer!... Het is de keizer .... Leve de keizer!"

Hij kwam aan en steeg van het paard; op zijne korte, rassche wijze trad hij regelregt op den veroordeelde toe en noemde zijn' naam.

PIERRE zag hem; hij scheen te willen spreken, maar zijne tong was verstijfd

» PIERRE," vervolgde de keizer, »denk aan de woorden van den verloopen' nacht. God geeft u het leven terug: wijd het, niet aan mij, maar aan Frankrijk! Ook Frankrijk is eene goede en eerwaardige moeder!.... Bemin haar, zoo als gij die andere moeder bemind hebt" Hij verwijderde zich onder de luide jubelkreten der menigte.

• • •

Weinige jaren daarna sneuvelde PIERRE als kapitein bij de oude garde bij Waterloo. In zijn laatste oogenblik had hij nog kracht genoeg om uit te roepen: Leve de keizer! Leve Frankrijk! Leve mijne moeder!

ED. MORIN.

Advertentiën.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 2 Aug. 2 El 3 Palm 5 Duim; gew. 0 Duim; gev. 10 D.

Beursberigt

Effecten-Societeit ten 4½ ure.

Zondag 1 augustus.

Integralen $51\frac{15}{16}$. Kansbiljetten ƒ $25\frac{7}{8}$, $\frac{13}{16}$, $\frac{3}{4}$, $\frac{13}{16}$. Ardoins $19\frac{1}{8}$, $\frac{3}{16}$, $\frac{1}{8}$

Ten gevolge van het iets flaauwere merk van Londen van ll. Vrijdag, hetwelk heden vroegtijdig bekend was, waren onze binnenlandsche fondsen bij eenige affaire in Integralen en Kansbiljetten tot iets verminderde prijzen dan gisteren aangeboden.

In Spaansche, welke aanvankelijk iets vaster waren, vertoonden zich ten slotte mede eenige meerdere verkoopers.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.